

Sentandreja, Matra i Budimpešta

Bila je ovo zajednička akcija planinarskog društva Kopaonik iz Beograda i našeg, Poštara iz Novog Sada. Beogradski vodič Jovan Đokić i naš, Bora Veljković, pošli su na ovu akciju, jer, kako rekoše, imaju osvojene sve više vrhove iz okruženja, osim najvišeg vrha Mađarske. A najviši vrh Mađarske je na 1014m, na planini Matri, u sred skijaškog centra Matra. Ja sam bila zadužena za program i smeštaj, Jovan za bus i društvo iz Beograda.

Sentandreja

Društvo je krenulo iz Beograda u šest ujutru, sat ipo kasnije smo im se pridružili mi iz Novog Sada; imali smo sreće ove godine, nije bilo gužve na granici, napravili smo dužu pauzu kod Segedina u tržnom centru, gde su menjačnica, toalet, prodavnice... U Sentandreju smo stigli već oko pola dva popodne. Bilo je izuzetno toplo, sunčano vreme, pa smo se dogovorili da ostanemo četiri sata. Bilo je to dovoljno vremena da obiđemo gradić, posetimo crkve (pravoslavne, katoličke, reformatsku, jevrejsku), razgovarali sa osobljem Beogradske crkve, saznali da Jevrejska crkva broji godine od rođenja Abrahama, pre 5776 godina. Bili smo u muzeju marcipana, jeli sladoled, ručali u srpskom restoranu kraj Dunava, kupili suvenire, uskršnja jaja, magnete u nekim od mnogobrojnih prodavnica. Imali smo vremena da uživamo na klupi pored reke i sunčamo se, da pogledamo izložbu napravljenu od sekundarnih sirovina, prodajnu izložbu porcelana i još mnogo toga. U dogovoreno vreme krenuli smo ka našem internatu, gde je bio dogovoren smeštaj. Ovog vikenda bilo je izuzetno mnogo gostiju i našu grupu su jednostavno prebacili u drugi kolegijum/internat (u istom dvorištu, nekoliko zgrada dalje). Bili smo jedini gosti na trećem spratu, tako da smo imali smeštaj kako smo tražili, po dvoje, troje u sobi, jedino je kupatilo celog sprata bilo zajedničko. Kao i uvek ranije, krevetnina i sobe besprekorno čisti. Svi smo uzeli svoju krevetninu, koju smo pre odlaska kući vratili dežurnom vrataru, zadužili kartice za ulazak u zgradu. Većina nas je otišla u Tesco, u neposrednoj blizini, a odmah iza njega se otvorio i Lidl, posle našeg poslednjeg boravka ovde.

Kékestető

Za ovu akciju sam još u novembru prošle godine dogovorila pomoć lokalnog vodiča, da bismo mogli da planinarimo u dve grupe. Pet dana pred polazak, javio mi je da se nije još oporavio od operacije kolena pre nekoliko nedelja, a niko od kolega nije slobodan ovaj vikend, pa bih sve planinare sama morala da vodim. Požalila sam se mojim prijateljima, Riti i Beli, koji su se odmah ponudili da dođu iz Pečuja i vode dužu turu, što sam naravno, prihvatila. Zbog toga je pomeren naš polazak, umesto u 7 ujutru, krenuli smo posle pola devet, jer prvi voz iz Pečuja stiže posle 8. Isplanirali smo ture prema najavi, 17km duža, 5-8km kraća tura. Svi su imali izbor da se odluče na koju će. Većina se opredelila za dužu, sa Belom, ostali za kraću, sa mnom i Ritom. Da bi svi osvojili vrh, a da busom ne pravimo preveliku dodatnu kilometražu, plan je bio da se busom dovezemo skoro do najvišeg vrha (duža tura), da se tu slikaju i pogledaju okolinu, a onda prepešače do vrha trećeg po visini na Matri, Galyateto 900 m, gde bismo mi došli busom, kad završimo našu kraću turu. Moja grupa je izašla kod Matrahaza, gde je lepa crkva i nekoliko biblijskih (božjih) poruka na tablama pored staze. Popeli smo se skijaškom stazom do vrha, osim jednog dela, kada nas je poplašila kiša i kad smo ušli u šumu. Ali kiša nas je samo poprskala desetak minuta, više nije ni padala. U blizini obeležja najvišeg vrha je veliki restoran, gde smo ušli da se osvežimo i vidimo šta ćemo dalje. Planirale smo da se kasnije spustimo do Matrahaza ko hoće, ko neće, može busom, pa da se odvezemo do cilja prve grupe, gde ima mnogo lepih kuća, hotela, vidikovac podignut 30m u visinu. Sledilo je iznenađenje, javio se Bela, da Jovan i Bora posle 7km traže da se što pre završi pešačenje, **“da nema smisla ići dole-gore još 8km, i ko je još video da planinarska tura kreće sa vrha”???** Čarolija celodnevnog boravka u planini je prekinuta, Bela je doveo grupu najkraćim putem do asfalta, gde smo ih mi već čekali. Umesto 17km i vis.razlike 700m grupa je prešla 9km i možda 200m. A opredelili su se za dužu turu. Moj utisak je da je upropaštena lepo planirana planinarska tura. Ako ne mogu u planini da idu dole-gore, zašto su se opredelili za 17km, a ne za 5? Sigurna sam da iskreni odgovor nikada nećemo dobiti.

Bacili smo pogled na Kekesteto, koji se lepo vidi sa Galyateto, pogledali mnoštvo informativnih tabli. Pošto smo imali još nekoliko sati do mraka, odlučila sam da posetimo Farmu medveda, koja se nalazi u pravcu našeg povratka, prema Budimpešti, skretanje je samo 6 km. Tu je 1998.g. napravljeno lepo osmišljeno sklonište za napuštene medvede, medvede koji su služili svoje gazde u cirkusima i

Galyatető

drugim predstavama, (ima ih preko 20), za danas, tridesetak vukova, za rakune, orlove, lame i još neke sitne životinje. Omogućeno je hranjenje medveda medom, tako što dugačke drvene kašike umočimo u med i proturimo kroz žičanu ogradu. Mi smo stigli sat pred zatvaranje i nisu uopšte obraćali pažnju na našu lupnavu kašikama. Obišli smo veliko dvorište i iz neposredne blizine videli desetine ogromnih mrkih medveda, isto toliko vukova. jedan deo vukova je zajedno sa medvedima, drugi deo u posebno ograđenom delu. Pored ove farme, nalazi se farma konja, gde je omogućeno jahanje, kao i farma domaćih životinjama, gde ima i dosta podmlatka, pa se možemo družiti sa njima i maziti ih, ko voli. Najviše je raznih koza, jarića, vijetnamskih svinja, pataka, lama, nojeva. Raj za ljubitelje životinja i naravno, decu. Veče smo proveli u Budimpešti, svako po svom programu.

Nedelja je osvanula vetrovita i kišovita, pa su Rita i Bela odlučili da krenu što pre vozom kući, a mi smo se odvezli u centar i parkirali na keju, u blizini Parlamenta. Bilo je suviše hladno i vetrovito, uz kišu, pa smo svi ušli u čekaonicu Parlamenta i tu sačekali 11 sati, kad smo imali zakaznu posetu. Unutrašnjost je ispunila očekivanja svih posetilaca i zadovoljni smo izašli posle sat vremena, srećni što više ne pada kiša. Povala sam grupu prema Vaci ulici, prošli smo kroz nekoliko manjih ulica, parkova, ušli u crkvu, pojeli kolač u Žerbo poslastičarnici, neki popili kuvano vino na trgu ispred lavova, prošetali Vaci ulicom. Usput smo bacali pogled desno na Budim i planirali da ga neki sledeći put posetimo. U tri sata smo krenuli kući, ponovo je počela kiša, ali mi smo bili na toplom i suvom. Nismo imalu nigde dužeg zadržavanja, u Novi Sad smo stigli posle 19 sati. 45 minuta kasnije, krenuli su put Beograda i dosta rano svi stigli svojim kućama.